

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **I.P.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupena Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem sídlem 702 00 Ostrava
– Moravská Ostrava, Stodolní 7/834

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem 140 21 Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2023 č. j. MV-103009-5/SO-2023, ve věci
zrušení povolení k trvalému pobytu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 5. 2023 č. j. OAM-3251-36/ZR-2019, kterým bylo rozhodnuto o zrušení trvalého pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) a žalobkyni byla stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí a zároveň jí byl udělen výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno.

2. Žalobkyně namítala, že žalovaná nedostatečně vyhodnotila veškerá skutková tvrzení, které prezentovala v odvolání ze dne 31. 5. 2023 a důsledně se nezabývala její individuální situací. Veškeré závěry žalované jsou založeny na přesvědčení rozhodujícího úředníka. Konstatovala, že ministerstvo při opětovném rozhodování doplnilo dokazování toliko o zprávu vězeňské služby a sdělení jejího syna, aniž by tyto důkazy dále blíže hodnotilo v jejich souvislosti s ostatními skutkovými zjištěními, což považuje v rozporu se závazným pokynem Krajského soudu v Ostravě. Ve vztahu k posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tedy zásahu do soukromého a rodinného života žalovaná toliko konstatovala, že jí není zamezeno navštěvovat Českou republiku a rodinné příslušníky na základě vízového oprávnění po dobu 90 dnů, popř. v situaci nemožného návratu legalizovat svůj pobyt na území prostřednictvím žádosti o vízum strpění. Takové úvahy však nejsou ve vztahu k posouzení proporcionality možného ohrožení veřejného pořádku ČR a možného nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života relevantní, neboť nelze na základě pouhého přepjatého právního formalismu bagatelizovat možný zásah do rodinného života s poukazem na možné jiné formy pobytu na území, z něhož by byla v důsledku napadeného rozhodnutí vykázána, ale je potřeba vzít do úvahy splnění zákonných podmínek pro rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu.
3. Hodnocení ohrožení veřejného pořádku ČR je založeno na pouhých domněnkách správního úředníka založených na záznamech v rejstříku trestů, i přesto, že se již ve vztahu k protiprávnímu jednání osvědčila. Tyto skutečnosti jsou žalované známy, přesto je nijak nehodnotila.
4. Žalobkyně uvedla, že zásah do veřejného pořádku je zapotřebí interpretovat z hlediska možného zásahu v budoucnu, nikoliv na základě její recidivy v minulosti, neboť již po delší dobu vede řádný život, ze svého jednání se osvědčila, svůj životní postoj přehodnotila a je zapotřebí její osobní poměry vyhodnotit ve všech souvislostech, nikoliv pouze v kontextu trestní minulosti. Možné ohrožení veřejného pořádku je tak pouze spekulativní. Není pochyb o tom, že se řádně začlenila do společnosti, nedopouští se po delší dobu žádné trestné činnosti a protiprávního jednání. Žalobkyně dále poukázala na specifický charakter osobnosti jejího syna, který v důsledku psychického stavu a dlouhotrvajícího onemocnění vyžaduje neustálý kontakt s ní. Žalobkyně chce na něho výchovně působit i poté, co bude propuštěn z výkonu trestu. Žalobkyně konstatovala, že nijak nepopírá své opakované protiprávní jednání a nezlehčuje jeho důsledky na společnost, nicméně považuje za stěžejní otázku při posouzení možné oprávněné aplikace ust. § 87l zákona o pobytu cizinců posouzení možného narušení veřejného pořádku, zejména s ohledem na budoucnost. Je tedy zjevné, že s ohledem na současný život takovou hrozbu nepředstavuje. Nadto si je dobře vědoma své potřeby ve vztahu k synovi, tedy je srozuměna se všemi důsledky při opakování protiprávního jednání ve světle narušení veřejného pořádku. Žalobkyně dále uvedla, že na její péči je závislý i manžel, který je po těžkém ublížení na zdraví jedním z třetí osoby ve vážném stavu hospitalizován na chirurgickém oddělení Městské nemocnice Ostrava. Následkem utrpených poranění bude jeho rekonvalescence zdlouhavá a náročná, přičemž bude plně odkázán na celodenní péči druhé osoby, která se předpokládá právě u ní, jako manželky. Je tedy nepochybné, že újma, která jí vznikla a jejímu rodinnému

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

příslušníkovi v rámci realizace napadeného rozhodnutí při opuštění České republiky je nesrovnatelná s pouhou potenciální hrozbou vzniku újmy vůči veřejnému pořádku ČR. Vyslovila přesvědčení, že její setrvání v blízkosti syna trpící prokazatelně poruchou ADHD a manžela v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu dostatečně odůvodňuje nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.

5. Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož citovala.
6. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce doplnila, že manžel žalobkyně se nachází ve stavu po těžké alkoholové závislosti. Z ní se sice dostal, ovšem propukla u něho demence a žalobkyně se o manžela aktuálně stará. Demencí trpí rok, rok a půl, možná i dva roky. Po tuto dobu se žalobkyně o něho stará. Manžel žalobkyně se pohybuje na invalidním vozíku. Nad rámec žalobních námitek uplatněných v žalobě žalobkyně dále tvrdila, že na území České republiky pracovala na základě dohody o provedení práce či brigádě. Syn žalobkyně v důsledku psychických problémů má ve věznici potíže, jsou mu ukládány kázeňské tresty. Soud k uvedeným námitkám nepřihlédl, neboť byly uplatněny až u jednání 18. 6. 2024, tedy až po lhůtě k podání žaloby dané § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy opožděně. Ani v průběhu správního řízení citovaná tvrzení žalobkyně neuplatnila.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že 20. 11. 2019 správní orgán zahájil řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Předchozí rozhodnutí žalované ze dne 8. 12. 2020 č. j. MV-174806-5/SO-2020 ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 2. 2020 č. j. OAM-3251-12/ZR-2019 ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu, bylo napadeno žalobou žalobkyně podanou u Krajského soudu v Ostravě. Soud rozsudkem č. j. 22 A 3/2021-38 rozhodnutí žalované č. j. MV-174806-5/SO-2020 zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V uvedeném rozsudku soud konstatoval, že žalobkyně informovala o své konkrétní rodinné situaci a doplnila, že její syn bez ohledu na zletilost vyžaduje její další péči s ohledem na psychické potíže a pokud žalobkyně uvedla, že k prokázání tohoto tvrzení dokládá lékařské zprávy, jednalo se dle názoru soudu o natolik důležitou skutečnost, že měla být vyzvána k jejich předložení s tím, že bez znalosti obsahu těchto zpráv nemohl správní orgán zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nemohl posoudit přiměřenost dopadů do soukromého rodinného života žalobkyně. V další fázi řízení správní orgán vyzval žalobkyni, aby doložila písemně informace týkající se aktuálního zdravotního stavu jejího syna M. S., nar. X, státního příslušníka České republiky. Výzva byla doručena žalobkyni k rukám jejího zástupce 19. 12. 2022, přičemž lhůta k doplnění jí byla stanovena v délce 15 dnů. Žalobkyně měla doložit informace, lékařské zprávy týkající se aktuálního stavu jejího syna M. S. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala doručením lékařských zpráv z období let 2017 – 2020, jednalo se tedy o zprávy staršího období, a pokud jde o aktuální zdravotní stav, nedoložila ničeho. Správnímu orgánu bylo žalobkyní sděleno, že se syn nachází ve výkonu trestu a že právě v důsledku špatného zdravotního stavu zejména stavu psychického se dopustil protiprávního jednání vůči jiné

osobě, za které byl odsouzen k trestu odnětí svobody. Správní orgán se proto obrátil na Vězeňskou službu ČR a vyžádal si informace o synovi žalobkyně a součástí spisu je sdělení Věznice Vinařice, že syn žalobkyně pan M. S., nar. X, se nachází ve výkonu trestu od 31. 8. 2021, výstup má 1. 7. 2025. Ve zprávě vězeňské služby je uvedeno, že syn žalobkyně byl v období od roku 2018 do roku 2021 odsouzen celkem ve čtyřech případech za spáchání drogové trestné činnosti, opakované násilné úmyslné trestné činnosti vůči jiným osobám, dokonce i proti dítěti, jak se podává z písemnosti č. j. OAM-3257-31/ZR-2019.

9. Ze správního spisu se dále podává, že žalobkyně byla celkem v devíti případech pravomocně odsouzena pro spáchání trestné činnosti, přičemž v napadeném rozhodnutí žalovaná podrobně popsala jednotlivá protiprávní jednání žalobkyně, již se dopustila od roku 2004 do roku 2018, přičemž typově se jednalo o krádeže, výtržnictví, útok na veřejného činitele, křivé obvinění a maření výkonu úředního rozhodnutí. Ve dvou případech se dopustila trestné činnosti poté, co s ní bylo v roce 2016 zahájeno předchozí řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Závažnost protiprávních jednání byla navýšena i tím, že žalobkyně byla v několika případech odsouzena pro pokračující trestnou činnost.
10. Z obsahu správních spisů se dále podává, že žalobkyně získala povolení k trvalému pobytu v roce 1999, prováděna byla za F. S., který zemřel v roce X, na území ČR žije syn žalobkyně M. S., nar. X, žádní další rodinní příslušníci zjištěni nebyli. Podle centrálního informačního systému a lustrací v centrálním registru obyvatel bylo dále zjištěno, že žalobkyně 22. 2. 2020 uzavřela manželství s panem M. P., nar. X, státním příslušníkem České republiky (na tomto místě soud poznamenává, že sňatek byl uzavřen v době, kdy s žalobkyní bylo zahájeno předmětné správní řízení o zrušení jejího pobytového oprávnění). Součástí správních spisů je také zpráva o provedené pobytové kontrole na adrese žalobkyně, přičemž ze zprávy vyplývá, že na označené adrese bydlí žalobkyně sama, podle jejího sdělení za ní občas dochází její manžel. Dle evidencí Ministerstva spravedlnosti, a to obchodního a živnostenského rejstříku, žalobkyně není vedena jako fyzická osoba podnikatel a není držitelkou platného živnostenského oprávnění. Z evidence katastru nemovitostí plyne, že žalobkyně není vlastníkem nemovitosti na území ČR. Pobytová kontrola byla provedena 20. 12. 2022.
11. Podle ust. § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění platném ke dni 30. 9. 2020, ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.
12. Žalobkyně pobývá na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu, které získala 20. 7. 1999 a prakticky od počátku páchala trestnou činnost. Pravomocně byla odsouzena celkem devětkrát (v roce 2004 a dále v letech 2012 až 2018). Odsouzena byla pro spáchání trestného činu útoku na veřejného činitele, přečinu výtržnictví, přečinu krádeže, a to opakovaně, zločinu křivého obvinění, přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku, přečinu krádeže, přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní. V souladu s ustálenou soudní judikaturou se správní orgány zabývaly tím, zda jde o jednání žalobkyně, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze zájmů společnosti, zohlednily nejen to, kdy došlo k trestné činnosti, ale zabývaly se i dalšími faktory, tedy jaká doba od spáchání uplynula a zda žalobkyně vede od té doby řádný život (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 112/2011-65, č. j. 5 As 73/2011-146, č. j. 9 As 71/2010-112). Soud se ztotožňuje se správními orgány v závěru, že žalobkyně páchala

trestnou činnost opakovaně, pokračovala v ní i v době po zahájení předchozího řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, trestná činnost přitom zahrnovala širokou škálu jednání včetně fyzického napadení. Shodně jako v předchozím rozsudku zdejšího soudu č. j. 22 A 3/2021-38 i nyní soud dospívá k závěru, že ohrožení zájmu společnosti je tedy skutečné a dostatečně závažné, a pokud jde o aktuálnost, pak v době rozhodování správních orgánů doba páchaní naprosto převažovala nad dobou řádného života žalobkyně. Je třeba připomenout, že v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí žalované vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Opakovanou trestnou činnost a odsouzení žalobkyně správní orgán vyhodnotil tak, že se jedná o opakované závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a soud sdílí závěr správních orgánů, že žalobkyně svým chováním a jednáním splnila podmínky pro zrušení trvalého pobytu dle tohoto ustanovení zákona. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že závažné narušování veřejného pořádku se nezrcadlí výlučně v závažnosti trestné činnosti, jak ji kategorizuje trestní zákoník. NSS v rozsudku č. j. 5 As 73/2011-146 konstatoval, že narušování veřejného pořádku závažným způsobem podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je třeba vykládat jako jednání, které je skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. Při hodnocení, zda cizinec závažně narušuje veřejný pořádek, se přihlídně zejména k četnosti trestného jednání, jeho trvání, chování po odsouzení, tendenci k opakování trestné činnosti v budoucnu apod. Skutečnost, že žalobkyně byla naposledy odsouzena v roce 2018, nemůže omluvit její předchozí protispolečenské chování. Minulá trestná činnost cizince totiž může být rozhodující pro zrušení povolení k trvalému pobytu i v případě, kdy se již cizinec v době vydání rozhodnutí nedopouští porušování veřejného pořádku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 313/2016-41, č. j. 1 Azs 58/2020-42).

13. Žalobkyně dále argumentovala tím, že dopad rozhodnutí správních orgánů do jejího soukromého a rodinného života je nepřiměřený.
14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Soud sdílí názor správních orgánů, že zrušení trvalého pobytu žalobkyni nebude mít za následek nepřiměřený dopad do jejího soukromého a rodinného života.
15. Soud především odkazuje na podrobné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí včetně přílehlavé judikatury Nejvyššího správního soudu, např. rozsudku č. j. 10 Azs 312/2016-59. Z judikatury NSS vyplývá, že správní orgány jsou povinny se zabývat nad rámec jejich povinností stanovené v § 174a zákona o pobytu cizinců možným porušením článkem 8 Úmluvy, který je přímo aplikovatelný (viz rozsudek NSS č. j. 6 Azs 422/2017-29), a to v situaci, kdy účastník před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy dostatečně konkrétně namítne (viz rozsudek NSS č. j. 6 Azs 201/2016-46). Jak je již výše uvedeno, ust. § 174a zákona o pobytu cizinců uvádí kritéria, kterými by se měl správní orgán při

posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí věnovat. Všemi kritérii rozhodnými pro dané řízení a uvedenými v § 174a zákona o pobytu cizinců se správní orgán I. stupně řádně a podrobně zabýval, což také žalovaná potvrdila. Žalobkyně tvrdila v průběhu správního řízení, že její syn, bez ohledu na zletilost, vyžaduje další péči s ohledem na psychické obtíže. Správní orgány vycházely ze závazného právního názoru vyjádřeného v předchozím rozsudku zdejšího soudu, v němž soud uvedl, že pokud žalobkyně navrhovala k prokázání tohoto tvrzení doložení lékařských zpráv, pak měla být k jejich předložení vyzvána a že bez znalosti obsahu těchto zpráv správní orgán nemohl zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V rámci další fáze řízení správní orgán získal informace v tomto směru, řádně žalobkyni vyzval k doložení lékařských nálezů, přičemž žalobkyně předložila jednak lékařskou zprávu, která je z roku 2017 a druhá z března 2020. Přes výzvu správního orgánu žalobkyně nic aktuálního v tomto směru nedoložila. Z první zprávy plyne, že synovi žalobkyně, který je již zletilý, byla diagnostikována ADHD (porucha pozornosti s hyperaktivitou), ze zprávy z roku 2020 se podává, že syn žalobkyně byl vyšetřen na dětské a dorostové psychiatrii a lékařka uvedla: spolupracuje, vždy docházel s matkou, v poslední době sám, odmítá přítomnost matky při kontrole. Chlapec s nevyváženou osobnostní strukturou, jisté tendence ke konfabulacím, nelze jej považovat za věrohodného, snadno vyprovokovatelný, provokující, nebezpečný svým chováním sobě i svému okolí, riziko agresivity při vyprovokování zátěží, není schopen se ovládat, není motivován ke změně, není věrohodný, omezeně spolupracující, konec citace. Žalobkyně rovněž sdělila, že syn je ve výkonu trestu ve Věznici Vinařice, přičemž bylo zjištěno, že od 31. 8. 2021 a výstup má 1. 7. 2025, na návštěvy za ním žalobkyně nechodí, protože v současné době nemá žádný platný doklad, kterým by se mohla prokázat, registrovány jsou vězeňskou službou pouze telefonické hovory mezi nimi. Žalobkyně je vdaná, na území České republiky žije její manžel pan M. P., nar. X, státní příslušnost Česká republika, manželství uzavřeli dne 22. 2. 2020 a jak výše uvedeno tedy v době, kdy s žalobkyní již bylo zahájeno předmětné správní řízení o zrušení jeho pobytového oprávnění, a žalobkyně si tedy musela být vědoma skutečnosti, že v budoucnosti může být zrušeno povolení k pobytu na území ČR spojené s povinností opustit toto území. Kromě manžela a dospělého syna, který vykonává nepodmíněný trest odnětí svobody ve Věznici Vinařice, žádní rodinní příslušníci, kteří by legálně pobývali na území ČR, nebyli správními orgány v průběhu řízení zjištěni, a ani žalobkyně sama nic v tomto směru netvrdila. Soud má za to, že skutečnost, že žalobkyně má na území rodinu, že její syn t. č. pobývajícím ve výkonu trestu, má diagnostikovanou ADHD, není natolik mimořádná, aby mohla sama o sobě zapříčinit nepřiměřenost dotčených správních rozhodnutí. Ani jeden ze správních orgánů nezpochybnil vazbu mezi žalobkyní a jejím synem a manželem, jakož i to, že k jistému zásahu do rodinného života žalobkyně dojde. Krajský soud se však ztotožňuje se správními orgány v jejich závěrech a nepovažuje zásah za nepřiměřený, neboť žalobkyně si jej způsobila sama svou nikoliv ojedinělou trestnou činností, která by vybočovala z jinak řádného života žalobkyně. V daných souvislostech soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 147/2016-30, v němž je uvedeno: „Stěžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavržení hodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl

předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavržení hodného jednání vyvarovat.“ Soud také odkazuje na usnesení Ústavního soudu IV. ÚS 1528/17, v němž soud uvedl: „Ústavní soud dodává, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu není srovnatelně přísným zásahem do rodinného a soukromého života stěžovatele jako vyhoštění na dobu neurčitou. Stěžovatel tedy může znovu usilovat o získání jiného pobytového oprávnění na území České republiky, byť nelze vyloučit, že může být příslušnými orgány přihlédnuto k jeho trestní historii. Rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu navíc není stěžovateli odepřen výkon rodičovských práv.“

16. Krajský soud shrnuje, že předmětná rozhodnutí správních orgánů nejsou nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně. Zrušení trvalého pobytu navíc žalobkyni nebrání v tom, požádat si o udělení nižšího pobytového oprávnění, byť pro její osobu ne tak výhodného, jako je povolení k trvalému pobytu. Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné posuzovat s ohledem na intenzitu porušení veřejného pořádku, přičemž takto správní orgány postupovaly a jejich závěrům nelze nic vytknout. Žalovaná se dostatečně vypořádala s konkrétní situací žalobkyně, vzala v úvahu kromě existence pravomocných odsouzení i další okolnosti případu, jako již zmíněnou závažnost spáchané trestné činnosti, její opakování, druh trestu. Trestná činnost páchaná žalobkyní nesvědčí o úspěšném začlenění do české společnosti. Ve veřejném zájmu České republiky není, aby na území pobývala cizinka s uděleným povolením k trvalému pobytu, která byla opakovaně pravomocně odsouzena. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství, nejvyšším pobytovým statutem. Zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je v posuzované věci také v souladu se zásadou přiměřenosti.
17. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s.
18. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalované nad rámec běžné úřední činnosti v souvislosti s tímto řízením žádné další náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28.06.2024

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.